

[Ragnhild Andersen.]

tavse, da den kommunistiske gruppes forslag den 26. november i fjor var til første behandling her i tinget, og når ministeren kaldte forslaget for urealistisk. Det forslag, der nu ligger på bordet, viser, at kommunisterne gjorde ret i at kræve tilgangsalderen nedsat og de urimelige zonegrænser udlignet. Vi havde også ret på andre områder, og det ville have været bedre for vore gamle, om man i højere grad, end tilfældet er, havde taget hensyn til de andre i vort forslag omtalte ændringer.

Regeringsforslaget indeholder 2 betydningsfulde ændringer, ja, flere, men 2 særlig betydningsfulde, nemlig angående tilgangsalderen og zonegrænserne. På min gruppes vegne er jeg i dag glad for at kunne takke ministeren, fordi han endelig har imødekommet vort gennem mange år fremførte forslag om at sænke tilgangsalderen for de gifte kvinder med 5 år, for så vidt ægtefællen er invalide- eller folkepensionist. Uafslædelig har vi siden 1946, da aldersgrænsen forhøjedes til 65 år undtagen for enlige kvinder, sat ind for at få denne grænse sat ned igen, især for gifte kvinder. Da folketinget imidlertid i 1957 på trods af al rimelighed forhøjede grænserne yderligere med 2 år til 67 år også for de gifte kvinder, talte og stemte vi imod det og gjorde, hvad vi kunne for at forhindre dette store sociale tilbageskridt. I forrige samling fremsatte vi forslag om at nedsætte aldersgrænserne til 65 år for mænd og 60 år for enlige kvinder og de gifte kvinder, hvis mænd var folke- eller invalidepensionister.

Efter at vi således i alle efterkrigsårene som eneste parti her i folketinget har sat ind for at få aldersgrænserne sat ned, føler jeg mig berettiget til at fastslå, at denne betydningsfulde landvinding for de gifte kvinder er et resultat af kommunisternes politik og virksomhed.

At være glad for en imødekommenhed, der vil vække glæde i alle hjem — og det vil denne — er imidlertid ikke det samme som at erklære sig tilfreds med en ændring. Min gruppe mener fortsat, at man bør gå et skridt videre og sikre lavere aldersgrænser for alle mindrebemidlede, aldersgrænser, som ikke overstiger 65 år for mænd og 60 år for alle kvinder, gifte som ugifte. Jeg opfordrer udvalget til at se på dette vort

forslag og forbedre lovforslaget i denne retning. Jeg kan i øvrigt med hensyn til mine begrundelser og motiveringer for at gøre noget sådant henvide til forhandlingerne her i tinget i dette folketingsår — det står sp. 1009-1019.

Den kommunistiske gruppe hilser også med tilfredshed, at ministeren med sit forslag rejser spørgsmålet om at gøre noget for at fjerne de urimelige zonegrænser. Som det fremgår af vort eget forslag, mener vi, at zonegrænserne må helt væk for den indtægtsbestemte folkepension, så meget mere som man finder det helt i sin orden, at mindstepensionen, der udbetales til alle uanset indtægt, ikke kender til nogen form for zoneforskkel.

Selv om forslaget er et fremskridt, hvad zonegrænsernes udjævning angår, kan vi dog ikke erklære os tilfredse hermed. Det indeholder en forhøjelse, som vil give ægtepar i landkommunerne 13 kr. mere i grundbeløb om måneden, enlige 8 kr., men som for købstædernes pensionister kun vil betyde 4 kr. mere pr. måned til ægtepar og 2 kr. mere til enlige. Det er rigtigt, som det er sagt her i dag, at også bistands-, pleje- og ægteskabstillæggene har fået del i zoneudjævningen i købstæder og landkommuner, men det er jo da langt fra alle, der får disse tillæg. Det er jo kun under særlige omstændigheder, at man får bistands- og plejetillæg. Den kommunistiske gruppe opfordrer udvalget til også her at forbedre forslaget, så vi kommer helt af med zonegrænserne for mindrebemidlede. Jeg opfordrer udvalget til mindst overveje, hvor længe man vil finde det forsvarligt, at de rigeste her i landet kan få folkepension uden zoneforskel, medens småkårsfolk skal have 10 pct. mindre i landkommunerne og 4 pct. mindre i købstæderne, end de har i hovedstaden.

Det vil endvidere ses, at for pensionister i hovedstaden indeholder dette forslag ikke én rød øres forbedring. Den foreslåede forhøjelse af rådighedsbeløbet vil ikke betyde nogen almindelig forbedring. Med god grund kunne alle pensionister forvente en højnelse af deres kår. Det er jo ikke glemt, at 2 af regeringspartierne, de radikale og socialdemokraterne, da vi i 1955, 1956 og 1957 diskuterede folkepension, i deres fælles forslag stillede de mindrebemidlede i ud-